

Sygn. akt: *IC 1002/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez sekr. sąd. N. K. w dniu 07 października 2015 r.

sprawy z powództwa **B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.**

przeciwko **B. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego B. K. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 57.577,03 zł (pięćdziesięciu siedmiu tysięcy pięciuset siedemdziesięciu siedmiu złotych trzech groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 marca 2015 r. do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że odpowiedzialność ta ograniczona pozostaje do nieruchomości położonej w G. przy ul. (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Gdyni Wydział V Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę o numerze (...);

II. zasądza od pozwanego B. K. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 4.320 zł (czterech tysięcy trzystu dwudziestu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od pozwanego B. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 2.159 zł (dwóch tysięcy stu pięćdziesięciu dziewięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód **B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G.** w pozwie skierowanym przeciwko **B. K.** domagał się zapłaty kwoty 57.577,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego do nieruchomości położonej przy ul. (...) w G., dla której Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą nr (...). Ponadto powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że nabył w drodze przelewu wierzytelność wynikającą z umowy kredytu zawartą pomiędzy (...) Bankiem S.A., a B. A., której zabezpieczeniem była hipoteka przymusowa ustanowiona na przedmiotowej nieruchomości. Powód jest użytkownikiem wieczystym przedmiotowej nieruchomości i tym samym dłużnikiem rzeczowym powoda.

W odpowiedzi na pozew pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu zakwestionował skuteczność cesji wierzytelności, podniósł nadto, że skuteczność bankowego tytułu egzekucyjnego upada po dokonaniu cesji wierzytelność przez bank na podmiot trzeci. Pozwany zakwestionował treść wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, jak również roszczenia powoda co do wysokości, podniósł także zarzut przedawnienia co do świadczeń ubocznych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 marca 1992 r. pomiędzy (...) Bankiem S.A., a B. A. – prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) – została zawarta umowa kredytowa nr (...) 92/0 o kredyt obrotowy. Kredytobiorca pozostawał w zwłoce w spłacie zadłużenia.

Dowody : umowa z 18 marca 1992 r. wraz z aneksem, k. 8-11, 121-124; pismo, k. 91.

W dniu 08 listopada 1993 r. (...) Bank S.A. złożył do Sądu Rejonowego w Gdyni wniosek o wpis w dziale IV księgi wieczystej KW nr (...) prowadzonej dla nieruchomości położonej w G., przy ul. (...), hipoteki przymusowej na prawie użytkowania wieczystego oraz prawie własności budynku stanowiącego odrębną nieruchomość w wysokości 143.041,50 zł (1.430.415.000 starych zł) z odsetkami 4,5% w stosunku miesięcznym od dnia 09 listopada 1993 r. do dnia zapłaty. Podstawę wpisu stanowił wyciąg z ksiąg (...) Banku S.A.

Hipoteka przymusowa na kwotę 143.041,50 zł (1.430.415.000 starych zł) z odsetkami 4,5% w stosunku miesięcznym od dnia 09 listopada 1993 r. do dnia zapłaty została wpisana w dniu 10 stycznia 1994 r.

Dowody : odpis księgi wieczystej nr (...), k. 37-41; wniosek z 08 listopada 1993 r., k. 119; wyciąg z ksiąg bankowych, k. 120.

W dniu 09 czerwca 2006 r. (...) Bank S.A. (następca prawny (...) Bank S.A.) zawarł z B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w G. umowę cesji wierzytelności, obejmującej wierzytelność banku wobec B. A.. Strony uzgodniły, iż przelew wierzytelności zabezpieczonej hipoteką staje się skuteczny po tym, jak sąd wieczystoksięgowy dokona wpisu we właściwej księdze wieczystej. Wierzytelność będzie uznana za przeniesioną od dnia złożenia ważnego wniosku o wpis zmiany wierzyciela hipotecznego we właściwej księdze wieczystej (§ 3.1 umowy).

Dowody : umowa przelewu wraz z aneksem, k. 12-18; postanowienie SR dla m. st. W. z 11 stycznia 2001 r., k. 19; umowa sprzedaży przedsiębiorstwa, k. 20-30; protokół, k. 31-36.

W dniu 05 sierpnia 2008 r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wniósł o wpis hipoteki przymusowej na przedmiotowej nieruchomości na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych z funduszu sekurytyzacyjnego wystawionego przez (...) Towarzystwo Funduszu Inwestycyjnych w W. w dniu 29 lipca 2008 r. Sąd Rejonowy w Gdyni w dniu 12 listopada 2008 r. dokonał wpisu hipoteki przymusowej na kwotę 143.041,50 zł z odsetkami 4,5% w stosunku miesięcznym od dnia 09 listopada 1993 r. do dnia zapłaty. Wpis został dokonany w dniu 12 listopada 2008 r.

Dowód : odpis księgi wieczystej nr (...), k. 37-41.

Pismem z 02 marca 2015 r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wezwał B. K. do zapłaty kwoty 57.577,03 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Dowód : wezwanie z 02 marca 2015 r. wraz z dowodem nadania, k. 44-46.

W dniu 18 marca 2015 r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym wskazano nabytą na podstawie cesji wierzytelności z umowy kredytu obrotowego z 18 marca 1992 r. wierzytelność w stosunku do B. A. w kwocie 134.796,32 zł, z czego 57.577,03 zł stanowiła należność główna, natomiast na kwotę 77.219,29 zł składały się odsetki.

Dowód : wyciąg z ksiąg rachunkowych z 18 marca 2015 r., k. 42.

B. K. jest obecnie użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej w G., przy ul. (...) oraz właścicielem wzniesionych na niej budynków stanowiących odrębną nieruchomość.

Okoliczność bezsporna, vide : odpis księgi wieczystej nr (...), k. 37-41.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość (poza wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu – k. 42) i autentyczność nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania. Z kolei Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z treści art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, zgodnie z którym wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości obciążonej hipoteką bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości.

W toku niniejszego postępowania pozwany podniósł szereg zarzutów, kwestionując skuteczność cesji przedmiotowej wierzytelności, alternatywnie podnosząc zarzut nieważności umowy przelewu w oparciu o naruszenie art. 92c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe obowiązującego w dniu cesji wierzytelności oraz art. 326 ust. 3 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych. Niezależnie od powyższego pozwany twierdził, iż wskutek dokonania umowy cesji wierzytelności, zabezpieczenie w postaci hipoteki wpisanej w oparciu o bankowy tytuł wykonawczy upadło. Jednocześnie pozwany zakwestionował powództwo co do wysokości i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie należności ubocznych.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż powód w niniejszym postępowaniu wykazał skuteczne nabycie wierzytelności wobec B. A., co wynika z przedłożonych dokumentów umowy przelewu oraz jej aneksu.

W ocenie Sądu nie sposób przyjąć, iż umowa ta była obarczona wadami powodującymi jej nieważność, bądź co najmniej bezskuteczność. W dacie zawarcia umowy przelewu przedmiotowej wierzytelności – tj. 09 czerwca 2006 r. – obowiązywał przepis art. 92c Prawa bankowego, zgodnie z którym przelew wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny, albo na fundusz sekurytyzacyjny wymagał uzyskania przez bank zgody dłużnika banku, będącego stroną czynności dokonanej z bankiem, jak również zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z dokonanej czynności oraz złożenia przez dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabędzie wierzytelność. Zgoda i oświadczenie powinny być wyrażone w formie pisemnej pod rygorem nieważności (ust. 1). Bank w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy, o której mowa w art. 92a ust. 1 pkt 1, był obowiązany powiadomić pisemnie dłużnika o przelewie wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny (ust. 2).

Ponadto zgodnie z obowiązującą wówczas treścią art. 326 ustawy o funduszach inwestycyjnych do przelewu wierzytelności banku na fundusz sekurytyzacyjny, z tytułu umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosowało się przepisy art. 92a-92c ustawy, o której mowa w art. 312, z zastrzeżeniem ust. 2-4 (ust.1). Bank nie był obowiązany do uzyskania zgody dłużnika banku na przelew wierzytelności banku z tytułu umów kredytu w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, określonych w umowie (ust. 2). Bank przed zawarciem z funduszem sekurytyzacyjnym umowy przelewu wierzytelności z tytułu umów kredytu, spełniających przesłankę, o której mowa w ust. 2, był obowiązany wezwać do zapłaty dłużnika z takich umów, wyznaczając mu jednocześnie 30-dniowy termin do uregulowania należności wobec banku, do wysokości kwoty określonej w wezwaniu (ust. 3).

W pierwszej kolejności należało rozważyć, czy cedujący wierzytelność bank musiał uzyskać zgodę dłużnika na przeniesienie wierzytelności na rzecz funduszu inwestycyjnego. W tym celu należało ustalić, czy kredytobiorca nie

dotrzymał warunków kredytu określonych w umowie, stosownie do treści art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych.

W ocenie Sądu powód w wystarczający sposób wykazał, iż kredytobiorca (B. A.) nie dotrzymał warunków kredytu, zaś pozwany poza samym zaprzeczeniem tej okoliczności, nie przedstawił żadnego dowodu przeciwnego. Ze złożonego do akt sprawy pisma B. A. z 13 sierpnia 2008 r. wynika bowiem, iż uznaje on zadłużenie wobec powodowego Funduszu na kwotę 80.000 zł, a wynikające z zawartej uprzednio umowy o kredyt obrotowy. Zdaniem Sądu jest to równoznaczne z tym, że zadłużenie to powstało wskutek niewywiązywania się kredytobiorcy z warunków spłaty, zwłaszcza jeżeli weźmie się pod uwagę datę zawarcia umowy o kredyt i przewidziany w niej termin spłaty zadłużenia, a także datę sporządzenia rzezonego pisma.

Tym samym bank nie był zobligowany do uzyskania zgody dłużnika na przeniesienie wierzytelności na rzecz powoda na podstawie art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Zwolnienie z wymogu uzyskania zgody dłużnika na przeniesienie wierzytelności na osobę trzecią tyczy się tak dłużnika osobistego, jak i dłużnika rzeczowego (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2011 r., sygn. akt I CSK 118/10; wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 2010r., sygn. akt IV CSK 558/09).

Wskazać należy, że wprawdzie powód w niniejszym postępowaniu nie wykazał, aby bank cedujący wierzytelność wezwał przed zawarciem umowy kredytobiorcę do spłaty zadłużenia w 30-dniowym terminie (art. 326 ust. 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych), a także, by powiadomił go o przejściu wierzytelności na nowy podmiot (art. 92c ust. 2 Prawa bankowego), jednakże nie rodzi to skutku w postaci nieważności umowy przelewu wierzytelności.

Zgodnie bowiem z treścią art. 58 §1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą, albo mająca na celu obejście ustawy, jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. W przedmiotowej sprawie czynnością prawną była umowa przelewu wierzytelności, natomiast obowiązek, o którym mowa w art. 326 ust. 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych, ma charakter samoistny i niezależny w stosunku do samej czynności przelewu i tym samym nie wpływa na ważność bądź skuteczność umowy cesji. Ewentualna zaś sankcja za jego niewykonanie może sprowadzać się wyłącznie do odpowiedzialności odszkodowawczej banku, który naruszył ten obowiązek (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 września 2011 r., sygn. akt V CSK 472/10).

Nie stanowi przyczyny nieważności umowy także naruszenie obowiązku pisemnego powiadomienia dłużnika o przelewie wierzytelności banku na funduszu sekurytyzacyjny, o czym mowa w art. 92c ust. 2 Prawa bankowego. W takim bowiem wypadku zastosowanie będzie miała norma wyrażona w treści art. 512 k.c. Przepis ten reguluje bowiem wprost skutki niepowiadomienia dłużnika o zbyciu wierzytelności na rzecz osoby trzeciej, a przepis szczególny nie przewiduje innych skutków braku takiego powiadomienia w odniesieniu do umowy przelewu zawartej pomiędzy bankiem a funduszem sekurytyzacyjnym. Zgodnie z jego brzmieniem dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem.

W toku niniejszego postępowania pozwany nie wykazał, aby wierzytelność została spłacona w całości bądź części, przez dłużnika głównego bądź pozwanego, do rąk aktualnego lub poprzedniego wierzyciela.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.)

spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

Tym samym brak jest podstaw do uznania, iż umowa przelewu wierzytelności z dnia 09 czerwca 2006 r. jest nieważna, a także do tego, by roszczenie powoda wygasło wskutek jego, chociażby częściowego, spełnienia.

Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu, iż zabezpieczenie hipoteką na przedmiotowej nieruchomości upadło wskutek dokonania cesji wierzytelności na podmiot niebędący bankiem w sytuacji, gdy wpis hipoteki nastąpił na podstawie bankowego tytułu wykonawczego, wskazać należy, iż jest on nieuzasadniony.

Przepisy zawierają zamknięty katalog sytuacji, kiedy dochodzi do wygaśnięcia hipoteki i brak jest wśród nich przepisu, który wprost wskazywałby na wygaśnięcie (upadek) zabezpieczenia w postaci hipoteki w opisanej wyżej sytuacji. Zdaniem Sądu mając na uwadze szczególny charakter i rolę instytucji, jaką jest hipoteka, niedopuszczalne jest rozszerzanie tego katalogu bez wyraźnej podstawy prawnej. Jednocześnie wyrażony przez Sąd Najwyższy, a przedstawiony w niniejszej sprawie przez pozwanego, pogląd odmawiający skuteczności bankowemu tytułowi wykonawczemu w sytuacji przelewu wierzytelności na podmiot niebędący bankiem ma uzasadnienie tylko wówczas, gdy egzekucja wobec dłużnika jest prowadzona jednocześnie na podstawie dwóch tytułów wykonawczych, tj. bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności oraz tytuł wykonawczy uzyskany przez cesjonariusza niebędącego bankiem. W takim wypadku istnieją przesłanki do wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 02 kwietnia 2004 r., sygn. akt III CZP 9/04; uchwała Sądu Najwyższego z 04 sierpnia 1992 r., sygn. akt III CZP 94/92), jednakże sytuacja taka nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie.

Pozwany zakwestionował ponadto prawdziwość i rzetelność sporządzone przez powodowy Fundusz wyciąg z ksiąg rachunkowych.

Zgodnie z treścią art. 194 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych, przy czym moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 2). Tym samym wyciąg z ksiąg rachunkowych stanowi dokument prywatny. Zgodnie natomiast z treścią art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać.

W niniejszym postępowaniu powód wykazał prawdziwość sporządzonego przez siebie wyciągu. Wskazać bowiem należy, iż kwota należności głównej wierzytelności wskazana w rzeczonym wyciągu jest tożsama z kwotą należności głównej wierzytelności objętej umową cesji z dnia 09 czerwca 2006 r., co uwiarygodnia w tym zakresie dane zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu.

Z kolei bezprzedmiotowy był zarzut przedawnienia świadczeń ubocznych składających się na wierzytelność objętą umową cesji z dnia 09 czerwca 2006 r., skoro powód w niniejszym postępowaniu dochodził jedynie należności głównej przedmiotowej wierzytelności.

Powód tymczasem wykazał zasadność powództwo, przedkładając umowę cesji wierzytelności wraz z aneksem, przy czym wynika z tych dokumentów, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności (...) Banku S.A. w stosunku do B. A., a także wykazał istnienie skutecznego wpisu hipotecznego na swoją rzecz ujawnionego w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości położonej w G., przy ul. (...).

Podstawowym uprawnieniem wierzyciela z tytułu ustanowienia hipoteki jest prawo dochodzenia zaspokojenia z obciążonej nieruchomości, bez względu na to czyją stała się własnością i bez względu na to czy pomiędzy wierzycielem hipotecznym a dłużnikiem rzeczowym (właścicielem obciążonej nieruchomości) istnieje stosunek obligacyjny. Dłużnik rzeczowy może, ale nie musi być dłużnikiem osobistym z tytułu zabezpieczonej wierzytelności. Sens hipoteki wyraża się właśnie w tym, że jeżeli dłużnik osobisty nie spełnia należnego świadczenia pieniężnego wierzyciel może wszcząć egzekucję przeciwko dłużnikowi rzeczowemu. Przedtem powinien jednak uzyskać przeciwko niemu tytuł wykonawczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 sierpnia 2004 r., IV CK 606/03).

Mając na względzie, iż hipoteka na prawie użytkowania wieczystego oraz własności budynków wzniesionych na przedmiotowej nieruchomości została ustanowiona do kwoty 143.041,50 zł wraz z odsetkami w wysokości 4,5% w stosunku miesięcznym od dnia 09 listopada 1993 r. do dnia zapłaty, a powód wykazał istnienie po jego stronie roszczenia o zapłatę kwoty mieszczącej się w zakresie kwoty zabezpieczenia, powództwo podlegało uwzględnieniu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 §§1 i 2 k.c. Skoro pozwany został wezwany przez powoda do spełnienia świadczenia przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie, zasadnym było zatem zasądzenie odsetek w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne Sąd, na podstawie art. 65 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, zasądził od pozwanego B. K. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 57.577,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 marca 2015 r. do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że odpowiedzialność ta ograniczona pozostaje do nieruchomości położonej w G. przy ul. (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Gdyni Wydział V Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę o numerze (...), o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 §1 k.p.c. oraz art. 108 §1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Pozwany przegrał sprawę w całości, wobec czego został on zobowiązany do zwrotu stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty postępowania, na które składa się uiszczona częściowo opłata od pozwu w kwocie 720 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 2.400 zł, których wysokość ustalono na podstawie §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490), o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 2.159 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej w części, w jakiej omyłkowo nie została ona uiszczona przez powoda, o czym orzeczono w pkt III wyroku.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)